

Mit üzennek nekem, milyen példát mutatnak a parasportolók

Para?Normális!

Megoszlanak a vélemények azokról, akik mások, mint az átlag. Szándékosan nem írtam azt, hogy „mint mi”, hiszen lényegében mind mások vagyunk. Nem hinném, hogy egy ilyen fejlett, civilizált társadalomban még magyarázni kéne ezt az embereknek, ám én mégis megteszem. Megteszem, mert sokan még ma is el vannak tévedve ezekben a dolgokban. „Mindannyian mások vagyunk...” szól a régi dal, és milyen igaza van. Nem hinném, hogy az embereket be kellene skatulyázni, hiszen a skatulyától függ, hogy beleférünk-e vagy éppen kilógunk belőle. Ezt mind mi határozzuk meg.

Vannak, akik testi vagy szellemi adottságaik révén mások... Mégis igyekeznek teljes életet élni, társadalmi szerepet is vállalnak, ezzel jelezve, hogy ők is azonos értékű tagjai a társadalomnak. Sőt, olyan dolgokat képesek véghez vinni, amit az átlagember nem. Bár nem ütközik fizikai korlátokba, sokan mégsem tudnak olyan eredményeket felmutatni, mint a parasportolók. Parasportolók... végre egy olyan megfogalmazás, amiből nem süt a negatív megkülönböztetés. Vegyük például a fogyatékos jelzót... ennek hallatán az az érzés támad bennem, hogy az illető kevesebb, mint mások. Vagy ott van a „megváltozottak” kifejezés... Erről azokra asszociálok, akik nem így születtek. Szóval maradjunk a parasportoló kifejezésnél!

Miben másabbak a parasportolók? Alapjában véve semmiben! A cél nekik is cél, a teljesítmény pedig teljesítmény. A különbség a befektetett munkában és a kivitelezésben van. Vegyük például a vakokat és a gyengénlátókat. Náluk az egyik legfontosabb visszajelző funkció, a látás esik ki. Ők a vizuális csatornát más modalitással kell, hogy pótolják, ami nem kevés erőfeszítésbe kerül. De mégis meglépik. Kilépnek a komfortzónájukból, és sikeresek. Munkában, sportban, bármiben... Ugyanúgy megvan bennük a motiváció, a cél, csak éppen másképp érnek célba.

Sokan még a mai világban is előítéletesek a parasporttal szemben. Nem tartják sem a sportot, sem a sportolókat egyenrangúnak a társadalmilag elfogadott normákkal. Gyakori a két véglet, a lenézés vagy a túlóvás. Ám szerintem egyik sem helyénvaló! A parasportolók ugyanolyan szenvedéllyel, ugyanolyan keményen küzdenek egy-egy versenyen. Minden sportember – legyen az „para” vagy „nem para” - fő motivátora a győzni akarás.

A sportolók és minden egészséges mentalitású ember számára alapvető fontosságú az önértékelés. A sportolói karrier pedig nagy hatással van erre. Ez szorosan összefügg a teljesítménnyel is, hiszen, ha valaki nem tudja elfogadni önmagát, az hatással van a teljesítményére is. A siker pozitív hatást gyakorol az önmagunkról alkotott képre. De fordítva is működik a dolog: a negatív énkép nem éppen a siker előre mozdítója. A pozitív önértékelés és a pozitív irányú szociális támogatás ugyanazt a hatást produkálja a sportolóknál és a parasportolóknál is. A másik fontos dolog az öntudatosság. Márpedig abban, akit a

társadalom peremére helyeznek, bőven van öntudat. Megtanulja elfogadni önmagát, és megküzd a helyzetével.

A parasportolók mindenképpen példaképek lehetnek, legalább annyira, mint „nem para” társaik. Hiszen ugyanazt tanuljuk tőlük is: tenni akarást, kitartást, egészséges öntudatra ébresztenek, és példájukon okulva helyre billenthetjük önértékelésünket is. Szóval én nem akarok, és nem is fogok különbséget tenni, mert számomra a „para” normális!

Molnár András 11.C

Békéscsabai SZC Kós Károly
Technikum és Szakképző Iskola